

Jij hebt ook altijd
vakantie?

Jij hebt ook altijd vakantie?

Debbie Kuiper

Schrijver: Debbie kuiper

Coverontwerp: Annemiek Kuiper/Douwe Veenstra

ISBN: 9789465317182

© Debbie Kuiper

Inhoud

Voorwoord	7
1) Hoe het allemaal begon	9
2) De medicijnexpeditie	13
3) De Moezeltrip	16
4) Het zal je maar gebeuren	19
5) Soms heb je van die reizen	22
6) Buikvirus	25
7) Busreis Berlijn examenproef	28
8) Gelijk 112 of even wachten	31
9) Dit wordt een zware reis	34
10) Even terug naar het ov	42
11) Waar zijn ze nou	45
12) Dementie op lijn 6	53
13) Een simpel gebaar	57
14) Met studenten naar Noordwijk	60
15) Kamer delen?	62
16) Jij hebt een droombaan	66
17) Mijn 1 ^e schade	69
18) Frankrijk	71
19) 10 dagen zuid Duitsland	75
20) Mijn 1 ^e eigen reisje	81
21) Wat is nu erger?	84
22) Kaasboerderij	88
23) Schade in Den Haag	94
24) Aanrijding met een vis	97
25) Wc drama	99
26) Mijn eerste keer op de dubbeldekker	102
27) Met de gids naar de grappabrandrij	106
28) Een reis vol zon, sneeuw en spanning	109
Nawoord	113

Voorwoord

Na meer dan twintig jaar werken in de veehouderij begon mijn lichaam steeds vaker tegen te strubbelen. Het zware werk eiste zijn tol en de lichamelijke klachten werden met de jaren alleen maar erger. Toch wilde ik de moed niet opgeven. Al van jongs af aan had ik een droom die me altijd is bijgebleven: *“Later, als ik groot ben, word ik vrachtwagenchauffeur of buschauffeur.”*

Toen duidelijk werd dat doorgaan in de veehouderij geen toekomst meer had, besloot ik die droom eindelijk serieus na te jagen. Ik haalde zowel mijn vrachtwagen- als bus rijbewijs en ging vol enthousiasme aan de slag in het openbaar vervoer. Het rijden in de bus beviel me goed. De vaste routes, de passagiers die je herkent, het gevoel dat je mensen van A naar B brengt. Maar diep van binnen wist ik dat er nog iets anders op mijn pad moest komen.

Tijdens de coronaperiode maakte ik de overstap naar het vrachtverkeer. Het was stoer en uitdagend werk, dat zeker. Maar na verloop van tijd voelde ik: dit was het toch niet helemaal. Er ontbrak iets.

En toen kwam dat ene moment. De dag dat ik voor het eerst achter het stuur van een touringcar kroop. Ik voelde meteen dat dit anders was. De vrijheid van de weg, het avontuur van telkens een nieuwe bestemming, het contact met passagiers die vaak vol verwachting en plezier instappen... Alles viel op zijn plek.

Na mijn eerste reis wist ik het zeker: dit is wat ik wil doen. Dit is waar ik hoor.

Touringcarchauffeur zijn is een prachtig beroep. Elke dag stap je in je bus, niet wetend wie er allemaal instappen of waar de dag je precies zal brengen. Van schoolkinderen op weg naar een pretpark tot senioren die een dagje genieten van de tulpenvelden. Iedereen reist met je mee, ieder met zijn eigen verhaal.

Soms is er tijd voor een gezellig praatje, soms blijft het stil. Maar dat is juist de charme van dit werk: geen dag is hetzelfde.

We rijden door heel Nederland, maar ook ver daarbuiten. Soms is het een dagtocht, soms een reis van tien dagen. En telkens opnieuw voel ik dezelfde trots wanneer ik mijn passagiers veilig en tevreden op hun bestemming breng. Ik geniet van de kleine momenten onderweg: een gesprek over het weer, een lach om een grappige opmerking of gewoon even stilte met uitzicht op de horizon.

Toch heeft dit mooie vak ook een andere kant. Er zijn momenten waarop het werk eenzaam voelt zelfs met een volle bus achter me. Soms overvalt me een gevoel van verdriet of heimwee, op die lange ritten ver van huis. Dan zou ik het liefst even naar mijn eigen familie rijden in plaats van naar het volgende hotel.

Mijn relatie heeft het niet altijd makkelijk. Vaak ben ik onderweg terwijl thuis het leven doorgaat. Ik hoop dan dat mensen begrijpen hoe dat is: dat je er wel graag bij wilt zijn, maar simpelweg niet altijd kunt. Aan de buitenkant lijkt het werk vaak vakantie, gezellig, groepen mensen, veel contact maar echt diepe gesprekken zijn zeldzaam. Na een week stapt iedereen weer uit, en rijd ik alleen verder.

Voor mijn kinderen is het soms lastig. Ze vragen wanneer ik weer thuis ben of ik bij de schoolvoorstelling kan komen kijken. En eerlijk gezegd weet ik dat niet altijd zeker. Ook vriendschappen onderhouden is moeilijk wanneer je vaker onderweg bent dan thuis.

Toch, ondanks alles, zou ik dit werk niet willen missen. Het hoort allemaal bij het vak: de vrijheid, de verantwoordelijkheid, de momenten van stilte en van samenzijn. Elke rit is een nieuw verhaal en zolang ik achter het stuur mag zitten, blijf ik met trots zeggen:
Ik ben touringcarchauffeur.

1 Hoe het begon

Ik werkte met veel plezier in de veehouderij. Elke ochtend en elke avond stond ik tussen de koeien. Het vertrouwde ritme van loeiende dames en het gezoem van de melkmachine om me heen. Ik kende sommige koeien bij naam, en zij keken mij vaak aan alsof ze wisten dat ik toch weer terugkwam, zelfs al traptten ze me of scheten ze me onder.

Maar langzaam begon mijn lichaam te protesteren. Eerst de schouders: het voelde alsof ik elke dag cementzakken van twintig kilo meesjouwde. Daarna de polsen. Het leek wel alsof mijn lijf me toeriep:

"Luister mevrouw, zoek iets anders... of wij nemen ontslag!"

Dus begon ik te fantaseren. Iets anders. Iets waar ik niet elke dag onder een koe hoefde te kruipen om een uier vast te grijpen. Een bus of vrachtwagen besturen leek me wel wat. Lekker achter een groot stuur, ramen open, muziek aan en niemand die onverwachts over me heen plast. Alleen ja... zo'n rijbewijs kost een rib uit je lijf.

Tot ik las over een BBL-traject bij het OV in Groningen.

"Prima," dacht ik, *"dat doe ik."*

Eerst een gesprek, toen een reactietest allemaal prima. En toen kwam het: testrijden.

"Je hebt ongeveer 45 lessen nodig," zei de man droog.

Ik keek hem aan alsof hij net mijn droom wolkje lek prikte

"Wat zei u? Vijf-en-veertig lessen?!"

"Ja," zei hij, weer zo droog.

Ik hoorde mezelf zeggen: "Pak mijn witte handdoek maar vast, want als ik na één les nog niet kan rijden, dan kan ik het na vijfenveertig ook niet!"

En weg was ik. Zonder nog een woord te zeggen.

Achter me hoorde ik hem roepen:

"Maar je wilt dit toch graag?"

Thuis vertelde ik mijn vrouw wat er gebeurd was. Ze keek me aan alsof ik net had gezegd dat ik voortaan als circusclown de kost wilde verdienen.

“Weet je,” zei ze streng, “ik geloof er niks van. Jij gaat gewoon naar een andere rijsschool, want je rijdt al op alles wat groot is, ik geloof het niet.”

Dus belde ik met lood in mijn schoenen een rijsschool in Winschoten. Voor een proefles. Met nul komma nul zin. Want ik *wist* toch al dat ik niet kon rijden?

En daar zat ik dan. Achter het stuur van een touringcar. De instructeur stak z’n hand uit.

“Zo,” zei hij opgewekt, “laten we maar gaan.”

Even ademhalen. Even mijn hartslag terugvinden. En dan... rijden.

Halverwege de rit keek hij me aan.

“Is dit echt je eerste rijles?”

“Ja,” zei ik.

Een paar kilometer later weer.

“Echt je eerste rijles, hè?”

Ik begon zelf te twijfelen.

“...Ja.”

We reden richting het centrum. Mijn oksels werden natter en natter. Niet alleen omdat de airco het had begeven maar vooral omdat ik me voelde alsof ik auditie deed voor de rest van mijn leven.

Eindelijk een rood stoplicht! Even diep ademhalen.

En toen zei hij:

“Je rijdt eigenlijk heel goed voor een eerste keer. Alleen die over zwaai nog een beetje oefenen.”

Een compliment?! Ik knikte voorzichtig.

Ik durfde niet te glimlachen, bang dat ik dan meteen de stoep mee zou nemen. Maar diep vanbinnen begon iets te gloeien. Iets dat ik al lang niet meer had gevoeld: *misschien kan ik dit wel.*

Aan het einde van de rit zette ik met klamme handen en een hartslag van 180 de bus weer voor de rijsschool neer.

“Zo,” zei de man, “met zo’n vijftien lessen ben je er wel.

Daarna kijken we nog even voor je Code 95.”

Ik keek hem aan alsof hij zojuist een sprookje had verteld.

Vijftien lessen? Waar waren die vijfenveertig gebleven?!

Thuis vertelde ik het mijn vrouw.

“Zie je wel,” zei ze triomfantelijk, “ik zei het toch: jij kunt dit gewoon.”

En ze had gelijk. Na drie lessen had ik die lastige over zwaai onder de knie. Het voelde eerst alsof ik een log schip door een smalle gracht probeerde te sturen, maar langzaam begon ik te begrijpen hoe de bus reageerde, hoe ik de bochten moest nemen en hoe ik moest vertrouwen op de spiegels. Daarna gingen we verder met wat de instructeur ‘mooi en zuinig rijden’ noemde. Dat klonk saai, maar eigenlijk was het een kunst op zich: soepel optrekken, op tijd uit laten rollen, het gaspedaal met beleid gebruiken.

Zelfs dokken met een touringcar mocht ik proberen. Dokken doe je als je een vrachtwagen moet in en uit laden. Maar ik mocht de bus er even neer zetten. Niet dat het verplicht was, maar, zo zei hij met een knipoog: “Het is wel even grappig om te doen.” En grappig was het zeker al zweette ik enorm toen ik de bus langs de krappe stoeprand probeerde te krijgen.

Les acht stond helemaal in het teken van eten en drinken achter het stuur. Eerst voelde dat vreemd, maar al snel zat ik daar met een flesje water in mijn hand, alsof ik nooit anders gedaan had.

Les tien ging op dezelfde manier voorbij, net als de rest: steeds weer oefenen, steeds weer een beetje meer vertrouwen krijgen.

En toen brak de dag van het examen aan. Mijn handen trilden al toen ik de sleutel in het contact stak. Bij de eerste kruising sloeg de motor prompt af, terwijl ik gewoon rechtdoor moest. Mijn hart zakte in mijn schoenen. Het zweet liep langs mijn rug en ik hoorde mijn eigen adem veel te luid in de stilte van de cabine. Maar ik moest door, een heel uur lang: zwoegen, zweten, schakelen, bochten maken, alles geven wat ik had geleerd. Behalve dan het eten en drinken achter het stuur.

Toen was het voorbij. Ik zette de touringcar weer netjes neer en keek de examinerer gespannen aan. Ik was er heilig van overtuigd dat ik was gezakt, die ene fout bij het begin bleef maar door mijn hoofd malen. Maar de examinerer stak zijn hand uit, glimlachte en zei:
“Gefeliciteerd meid!”

Ik geloofde hem eerst niet. Ik dacht dat het een grap was of dat ik hem verkeerd verstaan had. Maar het was waar. Ik had hem. Het felbegeerde papiertje. En op dat moment voelde het alsof ik niet alleen een rijbewijs had gehaald, maar ook een klein stukje vrijheid.

Gelukkig ook maar, want een maand eerder was ik al op sollicitatiegesprek geweest en aangenomen. Het enige wat ik even moest doen was mijn rijbewijs halen.

En zo zat ik de maandag erop, met uniform en al, als trotse buschauffeur achter het stuur.